

DECIZIA nr. _____ din _____ 2010
privind solutionarea contestatiei formulata de
SC X SRL,
inregistrata la D.G.F.P.-M.B. sub nr. x

Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de catre Directia regionala pentru accize si operatiuni vamalei x- Serviciul antifrauda fiscala si vamala prin adresa nr. x, inregistrata la D.G.F.P.-M.B. sub nr. x, cu privire la contestatia SC X SRL cu sediul in Bucuresti, str. x, sector x, formulata prin avocat in baza imputernicirii avocatile existente in original la dosarul cauzei.

Obiectul contestatiei, inregistrata la Directia regionala pentru accize si operatiuni vamalei x sub nr. x, completata cu adresa inregistrata la DGFP-MB sub nr. x, il constituie Decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. x, emisa in baza procesului verbal de control nr. x, prin care organul vamal a stabilit in sarcina societatii o diferenta de drepturi vamale de import reprezentand TVA in suma de x lei si accesorii aferente in suma de x lei.

Constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art.205 alin. (1), art. 207 alin. (1) si art. 209 alin. (1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de SC X SRL

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta urmatoarele:

I. SC X SRL contesta Decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. x, si procesul verbal de control nr. x, pentru urmatoarele considerente:

In cadrul procesului verbal nr. x s-a retinut de catre organul de control ca societatea ar fi derulat in perioada 18 martie 2005- 25 aprilie 2006 un numar de x operatiuni de import definitiv de software pe suporturi informatice, pentru care a depus la Biroul Vamal X- Sucursala Marfuri si la Biroul Vamal Bucuresti - X declaratiile vamale aferente si ca la stabilirea valorii in vama a fost luata in calcul numai contravaloarea suporturilor informatice (CD-urile), nu si valoarea software-lui imprimat pe acestea.

DRAOV x a considerat ca soft-urile importate au fost receptionate si inregistrate in contabilitatea societatii, fiind ulterior vandute catre terti, iar marfurile importate au fost achitate la extern.

Din aceste motive, DRAOV x - Serviciul antifrauda fiscala si vamala a concluzionat ca societatea in mod eronat nu a inclus in baza de impozitare a TVA si sumele reprezentand contravaloarea soft-urilor prin aplicarea prevederilor Deciziei nr. 368/1998, in speta fiind aplicabile prevederile Deciziei nr. 7 a Comisiei Fiscale Centrale, aprobată prin O.M.F.P. nr. 2189/2006, coroborate cu cele ale O.M.F.P nr. 877/22.06.2005 privind constituirea si atributiile Comisiei Fiscale Centrale, Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, respectiv a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003, aprobate prin HG nr. 44/2004, cu modificarile si completarile ulterioare.

Organele vamale au considerat ca aceste acte normative fiscale referitoare la "importul de soft-uri pe suporturi informatice", sunt "de rang superior Deciziei nr.

368/1998” si drept urmare au decis ca se impune recalcularea datoriei vamale in conformitate cu prevederile art. 100 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al Romaniei.

Contestatarul sustine ca acest act normativ a avut rolul de a aproba, in baza art. 112 din fostul Regulament de aplicare a Codului vamal al Romaniei, aprobat prin HG nr. 626/1997, Decizia nr.4.1. a Comitetului tehnic de evaluare in vama, constituit in baza Acordului privind aplicarea art. VII din Acordul GATT, ratificat prin Legea nr. 133/1994, si ca acesta era in vigoare la data inregistrarii declaratiilor vamale, fiind abrogat ulterior prin Ordinul vicepresedintelui A.N.A.F. nr. 5720/2006.

In aplicarea acestui act normativ, a completat declaratiile vamale precizate, declarand ca baza de stabilire a drepturilor de import valoarea suporturilor informatice astfel cum au fost stabilite in scopuri exclusive vamale de catre partenerul extern X in cuprinsul documentului denumit "Comercial Invoice- Do Not Pay".

Produsele expediate din SUA nu aveau valoare economica si nu puteau fi vandute catre terte persoane, valorile exprimate in USD si centralizate la rubrica "Total Value", erau precizate exclusiv in scopul calcularii taxelor vamale si comisiunilor vamale si nu reprezentau eventualul pret al produselor.

Programele informatice/datele continute de CD-urile trecute prin vama romana nu prezentau valoare comerciala, in sensul Codului fiscal si puteau servi cel mult ca "mostre" in sensul art. 336 din fostul Regulament de aplicare a Codului vamal - HG nr. 1114/2001, in vigoare la acel moment.

Nu sunt aplicabile operatiunilor vamale supuse controlului o serie de acte normative folosite de organul vamal, intrucat au fost adoptate ulterior intervalului temporar in care s-au intocmit declaratiile vamale derulate in perioada 18 martie 2005 - 25 aprilie 2006, respectiv prevederile art. 27 alin. (2) din Regulamentul CEE nr. 450/2008 al Parlamentului European si al Consiliului din 23.04.2008, de stabilire a Codului vamal Comunitar, Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al Romaniei, Ordinul vicepresedintelui A.N.A.F. nr. 5720/2006, Ordinul ministrului finantelor publice nr. 2189/2006 pentru aprobarea Deciziei nr. 7 a Comisiei Fiscale Centrale.

In concluzie, contestatarul invoca prevederile art. 15 alin. (2) din Constitutia Romaniei, Legii nr. 571/2003 (in versiunea aplicabila perioadei martie 2005- aprilie 2006), Legii nr. 141/1997 privind Codul vamal al Romaniei (abrogate in prezent prin Legea nr. 86/2006), HG nr. 626/1997 si HG nr. 1114/2001 privind Regulamentul de aplicare a Codului vamal al Romaniei, Legii nr. 133/1994 pentru ratificarea Acordului de la Marrakech, Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnica legislativa, Legii nr. 217/1997 privind aprobarea Listei Romaniei de concesi tarifare pentru produse ale tehnologiei informatiei, Acordului General pentru Tarife si Comert (GATT) si Deciziei nr. 4.1 a Comitetului tehnic de evaluare in vama privind evaluarea suporturilor informatice pentru echipamentele de tratare a datelor, continand date sau instructiuni, aprobata prin Decizia nr. 368/1998, emisa de Directorul general al Directiei Generale a Vamilor.

Pentru aceste motive, contestatarul solicita anulara procesului verbal de control nr. x si a Deciziei pentru regularizarea situatiei nr. x privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal, emise de DRAOV x - Serviciul antifrauda fiscala si vamala si exonerarea acesteia de la plata TVA si a majorarilor de intarziere astfel stabilite.

II. Prin Decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. x, organele de control vamal au calculat in sarcina SC X SRL TVA in vama in suma de x lei si accesorii aferente in suma de x lei, intrucat

de controlul vamal nr. x, prin care s-au stabilit în sarcina societății TVA în vama în suma de x lei și accesoriile aferente în suma de x lei.

În drept, potrivit dispozițiilor art.76 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, în vigoare la data realizării importurilor:

“ Valoarea în vamă reprezintă acea valoare care constituie baza de calcul al taxelor vamale prevăzute în Tariful vamal de import al României.”

Iar potrivit art.78 (1) din același act normativ:

“(1) Valoarea în vamă se determină și se declară de către importator, care este obligat să depună la biroul vamal o declarație pentru valoarea în vamă, însoțită de facturi sau de alte documente de plată a mărfii și a cheltuielilor pe parcurs extern, aferente acestora.”

Totodată, potrivit art.141 din Legea nr. 141/1997 privind Codul Vamal al României:

“(1) În cazul mărfurilor importate pentru care legea prevede drepturi de import, precum și în cazul plasării mărfurilor într-un regim de admitere temporară cu exonerarea parțială de drepturi de import, datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale.

(2) Debitorul datoriei vamale este considerat titularul declarației vamale acceptate și înregistrate.”

Iar potrivit art.148 din același normativ:

“(1) Cuantumul drepturilor de import se stabilește pe baza elementelor de taxare din momentul nașterii datoriei vamale.”

Ca urmare, valoarea în vama se determină și se declară de către importator care este obligat să depună declarație pentru valoarea în vama însoțită de facturi și pentru care se naște datoria vamală la data depunerii declarației vamale.

Taxa pe valoarea adăugată în vama, aferentă importurilor, intră sub incidența prevederilor Codului fiscal.

Astfel, potrivit art.126 alin. (2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data declarației de import :

“(2) În sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată se cuprinde și importul de bunuri.”

Iar la art.131 din același act normativ se prevede:

“(1) În înțelesul prezentului titlu, se consideră import de bunuri intrarea de bunuri în România provenind dintr-un alt stat.”

În explicarea art.131 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările ulterioare, a fost dată Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7/2006, publicată în Monitorul Oficial nr. 1043/29.12.2006, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2189/2006, care prevede:

1. "Atât în sensul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, pct. 1.3 din Normele de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2000, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 401/2000, art. 4 alin. (1) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, cât și în înțelesul art.128 alin. (1), art. 129 alin. (1) și art. 131 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere Decizia directorului general al

Direcției Generale a Vămilelor nr. 368/1998 privind evaluarea suporturilor informatice pentru echipamentele de tratare a datelor, conținând date sau instrucțiuni și Ordinul Autorității Naționale a Vămilelor nr. 5.720/2006 pentru abrogarea Deciziei directorului general al Direcției Generale a Vămilelor nr.368/1998 privind evaluarea suporturilor informatice pentru echipamentele de tratare a datelor, conținând date sau instrucțiuni, importul de software pe suporturi informatice se consideră import de bunuri, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată.

Astfel, așa cum se poate observa din analiza textului legal invocat mai sus, a fost explicitat importul de software pe suporturi informatice din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, decizia menționată fiind emisă în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, Legii nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, precum și Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere faptul că Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr. 7/2006 a fost dată în explicarea unui text de lege, aceasta face corp comun cu legea în baza căreia a fost dată, neavând caracter de sine statator și se aplică de la data legii, fără a se putea presupune că are caracter retroactiv.

În acest sens sunt dispozițiile art.10 alin (1) din O.M.F.P. nr.877/2005 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale, în vigoare la data emiterii Deciziei nr. 7/2006, care precizează:

"Soluțiile unitare adoptate prin decizii ale comisiei și aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice sunt aplicabile de la data intrării în vigoare a actului normativ în baza căruia au fost date."

În aceste condiții societatea nu se poate prevala de decizia Directorului General al Direcției Generale a Vămilelor nr.368/1998 invocată în cuprinsul contestației.

În același sens, se pronunță, într-o speță asemănătoare, Înalta Curte de Justiție și Casație – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, prin Decizia nr.2873/2009, astfel:

"(...) Ipoteza normei imperative nu este, în fond, o excepție de la neretroactivitatea legii, întrucât interpretarea general – obligatorie, ca orice interpretare de altfel, lămurește înțelesul normei interpretate, îl clarifică în funcție de diversitatea situațiilor pe care norma interpretată le reglementează.

Așadar, prin interpretare se explicitează conținutul pe care norma l-a avut "ab initio", scopul acesteia fiind acela de a curma conflictele de interpretare, produse sau posibile.

Așadar, prin interpretare se explicitează conținutul pe care norma l-a avut ab initio, scopul acesteia fiind acela de a curma conflictele de interpretare, produse sau posibile.

Decizia nr. 7/2006 a Comisiei fiscale centrale reprezintă o normă interpretativă, astfel încât concluzia primei instanțe în sensul neaplicării acesteia în speța dedusă judecării este eronată.

Pe de altă parte, Decizia nr. 368/1998, anterioară Legii nr. 571/2003, nu poate fi reținută în soluționarea cauzei, în caz contrar aducându-se atingere principiului supremației legii, potrivit căruia legea nu trebuie să corespundă niciunei alte norme, în afară de cele cuprinse în Constituție, iar toate celelalte acte juridice emise de organele statului nu pot să o abroge, modifice sau să deroge de la aceasta.

Cu alte cuvinte, legea, elaborată în conformitate și în spiritul Constituției, este superioară juridic tuturor actelor normative existente".

Drept urmare, pentru stabilirea taxei pe valoarea adaugata in vama aferenta importului de software pe suporturi informatice la valoarea in vama se adauga si valoarea softului, asa cum este aceasta mentionata in factura externa emisa de furnizorul extern.

Ca urmare, in mod legal organele de control vamal au calculat taxa pe valoarea adaugata in vama aferenta importului de software, prin aplicarea prevederilor referitoare la baza de impozitare in cazul importului de bunuri, respectiv art.138 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care prevede ca "**baza de impozitare pentru importul de bunuri este valoarea în vamă a bunurilor, stabilită conform legislației vamale în vigoare, la care se adaugă orice taxe, impozite, comisioane și alte taxe datorate în afara României, precum și cele datorate ca urmare a importului bunurilor în România, cu excepția taxei pe valoarea adăugată care urmează a fi percepută**".

Afirmatiile societatii, precum ca "Nu sunt aplicabile operatiunilor vamale supuse controlului o serie de acte normative folosite de organul vamal, intrucat au fost adoptate ulterior intervalului temporar in care s-au intocmit declaratiile vamale derulate in perioada 18 martie 2005 - 25 aprilie 2006, respectiv prevederile art. 27 alin. 2 din Regulamentul CEE nr. 450/2008 al Parlamentului European si al Consiliului din 23.04.2008, de stabilire a Codului vamal Comunitar, Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al Romaniei, Ordinul vicepresedintelui A.N.A.F. nr. 5720/2006, Ordinul ministrului finantelor publice nr. 2189/2006 pentru aprobarea Deciziei nr. 7 a Comisiei Fiscale Centrale", nu pot fi retinute in solutionarea favorabila a cauzei intrucat stabilirea diferentelor de TVA s-a facut in baza Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal (in vigoare la data derularii operatiunilor de import), act normativ de rang superior Deciziei nr. 368/1998 a directorului general al Directiei Generale a Vamilor, iar pe de alta parte Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr. 7/2006 a statuat ca importul de software pe suporturi informatice din punctul de vedere al taxei pe valoarea adaugata, se consideră import de bunuri, in conformitate cu prevederile actului normativ de baza, iar ceea ce priveste Regulamentul CEE nr. 450/2008 al Parlamentului European si al Consiliului din 23.04.2008, de stabilire a Codului vamal Comunitar si Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al Romaniei acestea reprezinta acte normative in baza carora echipa de control a efectuat controlul ulterior si nicidecum acte normative aplicabile fondului operatiunilor la data depunerii declaratiilor vamale de import, cum eronat sustine contestatara.

Totodata, afirmatia societatii precum ca "la momentul efectuării operatiunilor, programele informatice nu erau taxabile din punct de vedere al TVA deoarece nu erau incluse in sfera bunurilor definite de art. 128 din Cocul fiscal si actele normative incidente" nu este întemeiată întrucât **legislația aplicabilă în speță prevede că importul de software pe suporturi informatice se consideră import de bunuri, din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată**, aspect asupra căruia s-a pronunțat Înalta Curte de Casație si Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal prin Decizia nr.2873/2009.

Referitor la afirmatia contestatarii conform careia "toate declaratiile vamale au fost verificate de biroul vamal si poarta stampila de acceptare din partea acestuia, fiind acordat fara nici o observatie liberul de vama" se retine ca in conformitate cu prevederile art. 3 lit. s) din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al Romaniei, in vigoare la data depunerii declaratiilor vamale de import ce fac obiectul procesului verbal de control nr. x "**declarație vamală - actul unilateral cu caracter public, prin care o persoană manifestă, în formele și în modalitățile prevăzute în**

reglementările vamale, voința de a plasa mărfurile sub un regim vamal determinat”, raportul juridic cu autoritatea vamala creandu-se prin intermediul declaratiei vamale depuse pe proprie raspundere de importator, iar acordarea liberului de vama neavand semnificatia unei decizii cu caracter definitiv a autoritatii vamale privind legalitatea si corectitudinea operatiunilor derulate.

Referitor la afirmatia societatii precum ca “art. 15 alin. (2) din Constitutia Romaniei prevede ca legea dispune numai pentru viitor”, se retine ca la stabilirea drepturilor vamale, organele vamale au aplicat prevederile legale in vigoare la data depunerii declaratiilor de import, coroborat cu dispozitiile art. 100 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al Romaniei, care prevad ca **“Autoritatea vamală are dreptul ca, din oficiu sau la solicitarea declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să modifice declarația vamală”**, iar conform aceluiasi art. alin. (3) **“Când după reverificarea declarației sau după controlul ulterior rezultă că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații inexacte sau incomplete, autoritatea vamală ia măsuri pentru regularizarea situației, ținând seama de noile elemente de care dispune.**

Mai mult, raspunderea privind exactitatea datelor înscrise în declarația vamală si plasarea mărfurilor sub regimul vamal solicitat revine in exclusivitate importatorului sau reprezentantului acestuia, in conformitate cu dispozitiile art. 40 din HG nr. 1114/2001 privind Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, in vigoare la data depunerii declaratiilor vamale de import, care prevad:

” **Art. 40 - Declarația vamală în detaliu, semnată de importator, de exportator sau de reprezentantul acestuia, are valoarea unei declarații pe propria răspundere a acestuia în ceea ce privește:**

a) exactitatea datelor înscrise în declarația vamală;

b) autenticitatea documentelor anexate la declarația vamală;

c) plasarea mărfurilor sub regimul vamal solicitat”.

Argumentul ca SC X SRL nu a facut plata la extern intrucat pe facturile externe emise de x din USA exista mentiunea „Do not pay” nu poate fi retinut deoarece, asa cum mentioneaza si organele vamale in referatul cu propuneri privind solutionarea contestatiei, fiecare declaratie vamala avea la baza de fapt doua facturi externe, una emisa de firma x din SUA (societate comerciala care a efectuat inscriptionarea CD-urilor), pe care era mentionata valoarea suportului material si separat a softului si o factura externa emisa de firma X din Anglia (furnizorul softului). Astfel, **pe facturile externe emise catre SC X SRL de societatea comerciala X din Anglia (furnizorul softului), sunt mentionate valorile softurilor exprimate in euro, valori ce au fost achitate la extern de catre contestatara, aceste facturi nefiind prezentate organelor vamale la momentul vamuirii.**

In acest sens se retine ca facturile emise de firma engleza X pe numele SC X SRL poarta aceeasi data cu facturile emise de firma X din America iar pe acestea sunt mentionati clientii din Romania la care au fost instalate softurile importate, astfel:

- Invoice x.2005 (fila 93) aferenta DVI nr. I x - client xL – Campia Turzii in valoare de x euro;

- Invoice x.2005 (fila 88) aferenta DVI nr. x, client xSA din Cluj Napoca in valoare de x euro;

- Invoice x.2005 (fila 84) aferenta DVI nr. x.2005, client x SRL din Bucuresti in valoare de x euro;

- Invoice x.2005 (fila 79) aferenta DVI nr. x.2005, client x SA in valoare de x euro;

- Invoice x.2005 (fila 75) aferenta DVI nr. x.2005, client x SRL din Arad in valoare de x euro;
- Invoice x.2005 (fila 66) aferenta DVI nr. x.2005, client x din Brasov in valoare de x euro;
- Invoice x.2005 (fila 62) aferenta DVI nr. x.2005, client x SRL Brasov in valoare de x euro;
- Invoice x.2005 (fila 55) aferenta DVI nr. x.2005, client x din Alexandria in valoare de x euro;
- Invoice x.2005 (fila 51) aferenta DVI nr. x.2005, client x din Bucuresti in valoare de x euro;
- Invoice x2006 (fila 46) aferenta DVI nr. x.2006, client x SRL din Ploiesti in valoare de x euro;
- Invoice x2006 (fila 42) aferenta DVI nr. x.2006, client x SRL din Oradea in valoare de x euro.

Desi contestatara sustine ca nu detine licenta de import, din N.I.R. - ul intocmit pentru factura x.2005 (fila 92) rezulta ca aceasta a receptionat la data de x **"LICENTA SOLID EDGE"**, **aceeasi livrata de firma X din SUA** si a inregistrat in contabilitate urmatoarele operatiuni:

Explicatii	document	cont debit	cont credit credit	valoare
<u>Licenta Solid Edge</u>	x	471 (x)	401 (xL)	

Rezulta ca SC X SRL a inregistrat in contabilitate contravaloarea licentei in contul 471 "Cheltuieli înregistrate în avans", care se recupereaza de la clientul x – x.

De asemenea, din facturile emise de firma engleza rezulta ca toate softurile au fost instalate la firmele din Romania mai sus mentionate, iar pe fiecare factura se regasesc si serviciile de intretinere (maintenance) a softurilor pe perioada de 1 (un) an.

*Astfel, sustinerea societatii contestatare precum ca licentele expediate de firma X din SUA nu au valoare economica si ca sumele inscrise in facturi nu reprezentau eventualul pret al acestora nu poate fi retinuta in solutionarea cauzei, avand in vedere ca **pentru aceleasi licente „SOLID EDGE” redeventele au fost achitate catre firma X din Anglia**, iar conform art. 8 lit. c din Acordul privind aplicarea art. VII al Acordului general pentru tarife si comert, aprobat prin Decretul nr.183/1980 pentru determinarea valorii in vama, **la pretul efectiv platit se adauga si redeventele si drepturile de licenta aferente marfurilor importate, pe care cumparatorul este tinut sa le achite, fie direct, fie indirect, ca o conditie a vanzarii marfurilor, in masura in care aceste redevente si drepturi de licenta nu au fost incluse in pretul efectiv platit.***

Referitor la Legea nr. 217/1997 privind aprobarea Listei României de concesiile tarifare pentru produse ale tehnologiei informației se retine ca prevederile acesteia se refera la acordarea de taxe vamale reduse pentru bunuri si echipamente utilizate in domeniul tehnologiei informatiei, fara nicio legatura cu taxa pe valoarea adaugata aferenta softurilor livrate se suport informatic.

In consecinta, pe baza celor retinute in decizie se va respinge ca neintemeiata contestatia societatii pentru suma de x lei reprezentand taxa pe valoarea adaugata datorata in vama.

In ceea ce priveste accesoriile stabilite prin Decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. x, emisa in baza procesului verbal de control nr. x, intocmite de reprezentantii Directiei regionale pentru accize si operatiuni vamale x acestea reprezinta masura accesorie in raport cu debitul. Deoarece in sarcina contestatoarei a fost retinut ca datorat debitul in suma de x lei reprezentand taxa pe valoarea adaugata in vama potrivit prevederilor art.119 din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, care precizeaza:

“(1) Pentru neachitarea la termenul de scadentă de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.”

si ale art.120 alin. (1) din din acelasi act normativ, care prevad:

“(1) Majorarile de intarziere se calculeaza pentru fiecare zi de intarziere, incepand cu ziua imediat urmatoare termenului de scadenta si pana la data stingerii sumei datorate, inclusiv”,

aceasta datoreaza si majorarile de intarziere in suma de x lei aferente, conform principiului de drept *accessorium sequitur principale*, drept pentru care contestatia va fi respinsa ca neintemeiata si pentru aceasta suma.

Pentru considerentele retinute si in temeiul prevederilor art. 3 lit. s), art. 64 alin. (1) si (2) art. 76, art. 78, art. 141 alin. (1) si (2) si art.148 (1) din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al Romaniei, art. 40 din HG nr. 1114/2001 privind Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, art. 8 lit. c din Acordul privind aplicarea art. VII al Acordului general pentru tarife si comert, aprobat prin Decretul nr.183/1980, art.126 alin. (2), art.131 si art.138 alin (1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, art. 100 din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al Romaniei, art.10 alin (1) din O.M.F.P. nr.877/2005, Deciziei nr.7/2006 a Comisiei Fiscale Centrale aprobata prin O.M.F.P. nr. 2189/2006, art. 119, art. 120 si art. 216 din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare

DECIDE

Respinge ca neintemeiata contestatia formulata de SC X SRL pentru suma totala de x lei, stabilita prin Decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. x reprezentand TVA in vama si majorari de intarziere aferente.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata, in termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul Bucuresti.